

Farní zpravodaj

Český Krumlov

týden č. 17

21.04.2024 - 28.04.2024

Poselství Svatého otce k 61. Světovému dni modliteb za povolání

Drazí bratři a sestry,

Světový den modliteb za povolání nás každoročně vybízí, abychom uvažovali o vzácném daru povolání, kterým se Pán obrací ke každému z nás, ke svému věrnému putujícímu lidu, abychom mohli mít podíl na jeho plánu lásky a ztělesňovat krásu evangelia v různých životních stavech. Naslouchat Božímu volání zdaleka není povinností, která by nám byla uložena zvenčí, třeba ve jménu náboženského ideálu; je to naopak nejjistější způsob, jak žít touhu po štěstí, kterou nosíme ve svém nitru: náš život se odvíjí a naplňuje, když objevíme, kdo jsme, jaké máme vlastnosti, v jaké oblasti je můžeme dobře uplatnit, po jaké cestě můžeme jít, abychom se stali znamením a nástrojem lásky, přijetí, krásy a pokoje v prostředí, v němž žijeme. Tento den je tedy vždy krásnou příležitostí, abychom si před Pánem s vděčností připomněli věrné, každodenní a často skryté úsilí těch, kteří přijali své povolání, jež se týká celého jejich života. Myslím na maminky a tatínky, kteří nehledí především na sebe a nenásledují proud povrchního životního stylu, ale staví svou existenci na péči o vztahy, s láskou a vděčností se otevírají daru života a dávají se do služby dětem a jejich vývoji. Myslím na ty, kteří se věnují své práci se zanícením a duchem spolupráce; na ty, kteří se různým způsobem angažují v nejrůznějších oblastech ve prospěch spravedlivějšího světa, solidárnější ekonomiky, rovnější politiky a humánnější společnosti: na všechny muže a ženy dobré vůle, kteří usilují o společné dobro. Myslím na zasvěcené osoby, které obětují svůj život Pánu v tichu modlitby i v apoštolátu, často v krajních oblastech, a nešetří svou energii, tvořivě rozvíjejí své charisma a dávají ho k dispozici těm, které potkávají. A myslím na ty, kteří přijali povolání k svátostnému kněžství, věnují se hlásání evangelia a spolu s eucharistickým chlebem „lámou“ svůj vlastní život pro své bratry, zasévají naději a všem ukazují krásu Božího království. Chtěl bych říci mladým lidem, zvláště těm, kteří si připadají vzdáleni od církve a žijí v sobě nedůvěru vůči ní: nechte se okouzlit Ježíšem, obraťte se na něj se svými závažnými otázkami prostřednictvím stránek evangelia, nechte se znepokojit jeho přítomností, která nás vždy blahodárně uvádí do krize. On respektuje naši svobodu více než kdokoliv jiný, nevnucuje se, ale sám se nabízí: dejte mu prostor a najdete své štěstí v tom, že ho budete následovat a zcela se mu odevzdáte, pokud to bude od vás žádat.

Lid na cestě

Polyfonie charizmat a povolání, které křesťanské společenství uznává a doprovází, nám pomáhá plně pochopit naši křesťanskou identitu: jako Boží lid, který kráčí po cestách světa, jsme oživováni Duchem Svatým a zasazeni jako živé kameny do Kristova těla. Každý z nás objevuje, že je členem velké rodiny, dítětem Otce a bratrem či sestrou svých bližních. Nejsme ostrovy uzavřené do sebe, ale jsme součástí celku. Světový den modliteb za povolání proto v sobě nese pečeť synodality: charizmat je mnoho a jsme povoláni vzájemně si naslouchat a společně kráčet, abychom je objevovali a rozeznávali, k čemu nás Duch Svatý volá pro dobro všech. V současném historickém okamžiku nás tedy společná cesta vede k Jubilejnímu roku 2025. Kráčejme jako poutníci naděje vstříc Svatému roku, abychom znovuobjevením vlastního povolání a navázáním vztahů s různými dary Ducha Svatého mohli být ve světě nositeli a svědky Ježíšova snu: tvořit jednu rodinu, sjednocenou v Boží lásce a úzce propojenou poutem lásky, sdílení a bratrství.

Tento den je věnován především modlitbě, abychom prosili Otce o dar svatých povolání pro budování jeho království: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ (Lk 10,2) A modlitbu – jak víme – tvoří spíše naslouchání než slova obračející se na Boha. Pán promlouvá k našemu srdci a chce ho najít otevřené, upřímné a velkorysé. Jeho slovo se stalo tělem v Ježíši Kristu, který nám zjevuje a sděluje celou Otcovu vůli. V tomto roce 2024 věnovaném právě modlitbě

v rámci příprav na Jubileum jsme povoláni znovu objevit ten nedocenitelný dar, že můžeme vést dialog s Pánem od srdce k srdci a stát se tak poutníky naděje, protože „modlitba je první silou naděje. Ty se modlíš a naděje roste, jde dál. Řekl bych, že modlitba otevírá dveře naději. Naděje existuje, ale svou modlitbou otevírám dveře“.¹

Poutníci naděje a tvůrci pokoje

Ale co znamená být poutníky? Kdo se vydává na pouť, snaží se mít především jasný cíl a nosí ho stále v srdci a myslí. Zároveň ale pro dosažení tohoto cíle je třeba se soustředit na daný krok, a abychom ho mohli zvládnout, musíme být lehcí, zbavit se zbytečných břemen, nést s sebou to nejnужnější a bojovat každý den, aby únava, strach, nejistota a tma nezablokovaly nastoupenou cestu. Takže být poutníky znamená každý den znovu vycházet, stále znovu začínat, znovu objevovat nadšení a sílu, abychom procházeli různými etapami cesty, které před námi navzdory námaze a obtížím stále otevírají nové obzory a neznámá panoramata. Smysl křesťanské pouti spočívá právě v tomto: vydáváme se na cestu, abychom objevili Boží lásku a zároveň objevili sami sebe prostřednictvím vnitřní cesty, která je však vždy podněcována rozmanitostí vztahů. Tedy poutníci, protože jsme povoláni: povoláni milovat Boha a milovat se navzájem. Naše putování po této zemi tak nikdy nekončí bezcílnou námahou nebo blouděním bez cíle; naopak, každý den odpovídáme na své povolání a snažíme se dělat možné kroky vstříc novému světu, kde se žije v míru, spravedlnosti a lásce. Jsme poutníky naděje, protože směřujeme k lepší budoucnosti a snažíme se ji budovat v průběhu cesty. To je nakonec smysl každého povolání: stát se muži a ženami naděje. Jako jednotlivci i jako společenství, v rozmanitosti charizmat a služeb jsme všichni povoláni k tomu „darovat tělo i srdce“ evangelní naději ve světě, který je poznamenán epochálními výzvami: hrozivé pokračování třetí světové války rozdělené do různých částí; zástupy migrantů, kteří utíkají ze své země, protože hledají lepší budoucnost; neustálý nárůst chudých lidí; nebezpečí nevratného poškození zdraví naší planety. A k tomu všemu se připojují obtíže, se kterými se každodenně setkáváme a které nás někdy mohou uvrhnout do rezignace nebo poraženectví. V dnešní době je tedy pro nás křesťany rozhodující, abychom pěstovali pohled plný naděje, abychom mohli plodně pracovat a odpovídat na svěšené povolání ve službě Božímu království, království lásky, spravedlnosti a pokoje. Tato naděje – jak nás ujišťuje sv. Pavel – „neklame“ (Řím 5,5), protože je příslibem, který nám dal Pán Ježíš, že s námi zůstane navždy a zapojí nás do díla vykoupení, které chce uskutečnit v srdci každého člověka a v „srdci“ stvoření. Taková naděje nachází svou hybnou sílu ve Vzkříšení Krista, které „obsahuje životní sílu, jež pronikla svět. Kde se zdá, že vše je mrtvé, tam se znovu objevují zárodky vzkříšení. Je to síla, která nemá obdoby. Pravda, častokrát se zdá, že Bůh neexistuje: vidíme, jak neubývá projevů nespravedlnosti, špatnosti, lhostejnosti a krutosti. Je však stejně tak jisté, že uprostřed temnot vždycky začíná klíčit něco nového, co dříve či později přinese plody“.² Apoštol Pavel ještě uvádí, že „v naději“ je „naše spása“ (Řím 8,24). Vykoupení, které se završí o Velikonocích, dává naději, jistou a spolehlivou naději, s níž můžeme čelit výzvám současnosti. Být poutníky naděje a tvůrci pokoje tedy znamená založit svou existenci na skále Kristova zmrtnýchvstání, přičemž víme, že každé naše úsilí vynaložené v povolání, které jsme přijali a snažíme se ho žít, nebude marné. Navzdory pádům a neúspěchům dobro, které zasejeme, tiše roste a nic nás nemůže oddělit od konečného cíle: setkání s Kristem a radosti ze života ve vzájemném bratrství na věky. Toto konečné povolání musíme očekávat každý den: vztah lásky k Bohu a bratřím a sestrám začíná už od nynějška uskutečňovat Boží sen, sen jednoty, pokoje a bratrství. Ať se nikdo necítí být z tohoto povolání vyloučen! Každý z nás může být s pomocí Ducha Svatého rozsévatelem naděje a pokoje svým vlastním nepatrným způsobem ve svém životním stavu.

Odvaha zapojit se

K tomu všemu ještě jednou dodávám tak jako během Světového dne mládeže v Lisabonu: „Rise up! – Vstaňte!“ Probudme se ze spánku, opusťme lhostejnost, otevřeme mříže vězení, do něhož jsme se někdy zavřeli, aby každý z nás mohl objevit vlastní povolání v církvi a ve světě a stát se poutníkem naděje a tvůrcem pokoje! Nadchněme se pro život a s láskyplnou péčí se věnujme lidem kolem nás a prostředí, ve kterém žijeme. Opakuji vám: mějte odvahu zapojit se! Don Oreste Benzi, neúnavný apoštol lásky, vždy na straně těch nejmenších a bezbranných, opakoval, že nikdo není tak chudý, aby neměl co dát, a nikdo není tak bohatý, aby nepotřeboval něco přijmout.

Vstaňme tedy a vydejme se na cestu jako poutníci naděje, abychom i my, podobně jako Panna Maria se sv. Alžbětou, přinášeli radostnou zvěst, vytvářeli nový život a byli tvůrci bratrství a pokoje.

Řím, sv. Jan v Lateránu 21. dubna 2024, 4. neděle velikonoční.

FRANTIŠEK

¹ Srov. Katecheze 20. května 2020

² Srov. Apošt. exhortace Evangelii gaudium, 276

Čas ztišení - zamyšlení IV. velikonoční týden

22. 4. 2024 / zamyšlení na pondělí po 4. neděli velikonoční – P. Mgr. Jan Franta, farnost Římov

Stádo nocuje v pevném ohrazení za zdí. Dovnitř se vchází jedněmi dveřmi, u kterých je ustanoven strážný. Stádo vychází za úsvitu na pastvu a navečer se ukrývá do bezpečí svého ovčince. Vždy se prochází jedněmi a týmiž dveřmi, které pro ovce znamenají jak obživu, tak i bezpečí. Při průchodu dveřmi jsou ovce počítány, aby se žádná neztratila. Kristus sebe označuje za dveře k ovčím pro pastýře. Skrze Něj vstupujeme do církve, která je nám bezpečím, skrze Něj nalézáme potravu, která je nám životem.

23. 4. 2024 / zamyšlení na svátek sv. Vojtěcha – P. PhDr. Karol G. Lovaš, OPraem., farnost Božejov

Ježíš se v dnešním evangeliu představuje jako dobrý pastýř. Vidí přitom jednoho jediného člověka. Toho, kterého miluje. Odkazuje tak na svého i našeho Otce. Nedělá mnoho. Vlastně jen dvě věci. A miluje. Popravdě, víc Bůh nečeká ani od nás. Jen abychom, jak nejlépe umíme, žili svůj život a nezapomínali milovat. Symbolem Ježíše není pastýř, ale také ovečka. Beránek, který vzal na sebe naše hříchy. A ušpinil se. Vlastním tělem zpečetil smlouvu mezi námi a Otcem. Za většinu problémů ve vztazích mohou tvrdohlaví berani v nás. Oni jsou zodpovědní za války a spory, když stojíce na zadních brání osobní prostor a zájmy. V každém z nás je však i kousek velikonočního Beránka. Pokorného i tichého, ve jménu lásky tak trochu černého. „Já jsem dobrý pastýř! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.“ Dva základní nástroje, které ve vztahu k nám Ježíš používá, jsou přijetí a inspirace. Žádné „musíš“ a „nesmíš“ se jim nevyrovnají. Důkaz lásky? Visí na kříži.

24. 4. 2024 / zamyšlení na středu po 4. neděli velikonoční – P. Vlastimil A. Mlynka, Opus J.S.S, farnost Nové Hrady

Slova nebeského Otce matce Eugenii: „Od stvoření člověka jsem nikdy ani na okamžik nepřestal žít vedle něho. Jako Stvořitel a Otec cítím potřebu ho milovat. Není to tím, že bych potřeboval jeho, ale má láska Otce a Stvořitele mi dává potřebu ho milovat. Proto žiji tak nablízku člověku, všude ho sleduji, pomáhám mu ve všem a podporuji ho. Jestliže matka miluje maličky, které jsem jí dal, já ho miluji ještě více, neboť jsem ho stvořil. Dokonce, když matčina láska vůči dítěti kvůli nějaké vadě ochladne, já je naopak miluji o to více.“

25. 4. 2024 / zamyšlení na čtvrtek po 4. neděli velikonoční – P. Andrej L. Šabo, Opus J. S. S., farnost H. Stropnice

V závěru evangelia posílá vzkříšený Ježíš všechny své učedníky do světa, aby pokračovali v Jeho poslání. Vydávají se na cestu bez jakéhokoli lidského zajištění, ale s jedinečnou mocí Ducha svatého, evangelia a víry. Není na zemi místo, kde by nebyl prostor pro hlásání evangelia, tj. radostné zvěsti o Boží lásce a jeho blízkosti. Bůh se stal člověkem, žil náš život, zemřel pro nás na kříži. „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Celé tvorstvo potřebuje zaslechnout a pocítit tuto radostnou zprávu. Svět potřebuje svědectví naší víry, naléhavě potřebuje Boha.

26. 4. 2024 / zamyšlení na pátek po 4. neděli velikonoční – P. Mgr. Martin Vavčinec Šiplák, OPraem., farnost Milevsko

Cesta, která nikam nevede, je naprosto zbytečná, nikdo nikdy nebude po ní kráčet, protože člověka nikam nepovede, nemá žádný význam, a je pouze otázkou času, kdy zanikne. Kristus říká apoštolům: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Ta cesta, o které mluví Ježíš, není nějaká silnice, ale osoba, kterou je třeba následovat. Celý jeho život odkazuje na naplnění Otcovy vůle – je třeba vstát a vydat se na cestu. Jestliže chceme dojít k posvěcení a naplnění své lidské existence, také my musíme vstát a vydat se s Kristem na cestu. Někdy to bude velmi těžké. Pán nesliboval lehkou cestu nikomu, ale že s námi bude po všechny dny až do konce světa.

27. 4. 2024 / zamyšlení na sobotu po 4. neděli velikonoční – Jáhen Vojtěch Razima, farnost Prachatice

Filipe, co to po mně vlastně chceš? Ptáš se po Bohu Otcí, toužíš po něm, chceš ho poznat. To je naprosto v pořádku. Ale nepochopil jsi jednu důležitou věc: s Otcem ses přece už dávno setkal, protože já jsem v Otcí a Otec je ve mně. Je to tak jednoduché! Nemusíš Boha hledat někde ve výšinách, nemusíš přečíst tisíce duchovních knih, není třeba pochopit každou metafyzickou teorii o nadpřirozenu. Mnoho věcí, které kdy lidé řeknou o mém Otcí, bude nádherných, v různých dobách budou objevovány unikátní cesty a techniky, jak se k němu přiblížit, budou napsány duchovní texty, odborné dokumenty, papežské encykliky. Tobě ale říkám narovinu: Kdo viděl mě, viděl Otce. Ten, kdo důvěrně nezná mě, mé evangelium, moje způsoby jednání, ten se s mým Otcem nikdy opravdově neseťká. Filipe, prostě si sedni a čti můj život.

pokračování příště....

Český Krumlov – mešní intence v týdnu od 21.04.2024 do 28.04.2024

22.04.	Po	za Vojtěcha Vágaie, rodinu Vágaiovu, Bielčíkovu a d. v. o.
24.04.	St	za živé i + z rodiny Mroskovy a d. v. o.
25.04.	Čt	za uzdravení
26.04.	Pá	za rodinu Čekanovu, Blažencovu a d. v. o.
27.04.	So	za rodinu Kölblovu, Bečvářovu, Skypalovu, Bezchlebovu, ostatní příbuzné
28.04.	Ne	za farnost

PŘEHLED BOHOSLUŽEB

farnost	Pondělí 22.04.	Úterý 23.04.	Středa 24.04.	Čtvrtek 25.04.	Pátek 26.04.	Sobota 27.04.	Neděle 28.04.
Český Krumlov sv. Vít	17:00		17:00	17:00	17:00		9:30P
Český Krumlov klášter						16:00	
Větrní							11:15R
Přídolí							11:15P
Věžovatá Pláně							8:00R
Kájov					17:00		8:00VT
Světlík							9:30R

Časy uvedené v tabulce tučným písmem jsou mše svaté,
ostatní časy kurzívou pouze bohoslužby slova se svatým přijímáním.

Liturgické texty: 4. neděle velikonoční – neděle Dobrého Pastýře
I. čtení: Sk 4, 8 - 12 II. čtení: 1 Jan 3, 1 - 2 Evangelium: Jan 10, 11 - 18

- V úterý 23. dubna je **svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka**.
- Ve čtvrtek 25. dubna je **svátek sv. Marka, evangelisty**.
- V pátek 26. dubna se bude konat v Českém Krumlově na faře od **15:00** hodin další **příprava dětí na první svaté přijímání**.
- V pátek 26. dubna bude v Českém Krumlově na faře od **15:30** hodin **setkání ministrantů**.
- V neděli 28. dubna budeme v Českém Krumlově **po mši svaté přijímat intence na měsíc květen**.
- **Oznamujeme**, že od měsíce **dubna 2024** nastoupil do pracovního poměru pan **Rostislav Ryba** na pozici **stavebního technika vikariátu Český Krumlov**, který zastupuje po dobu čerpání mateřské dovolené paní Ing. arch. Markétu Frantovou.

Kontakt: Rostislav Ryba - Mob.: +420 731 402 819 / email: rostislav.ryba@cbcb.cz

Proběhlé sbírky

VELKOPÁTEČNÍ SBÍRKA PRO SVATOU ZEMI

Český Krumlov 4.650,- Kč
Přídolí 1.900,- Kč
Větrní 500,- Kč

Celkem se vybralo 7.050 Kč

MIMOŘÁDNÁ SBÍRKA NA KOSTEL, KTERÝ BYL

ZASAŽEN POŽÁREM (Chlum u Třeboně)

Český Krumlov 10.877 Kč
Kájov 5.530 Kč
Přídolí 4.114 Kč
Větrní 3.240 Kč
Věžovatá Pláně 4.720 Kč

Celkem se vybralo 28.481 Kč

Všem dárcům, kteří přispěli svým darem, patří upřímné poděkování za Vaši štědrost.
Zaplat' Pán Bůh Vám všem.

www.prelaturakrumlov.cz
email: rkf.ceskykrumlov@dicb.cz